

OLIVIER NOREK

PAVIRŠIUS

PRIX MAISON DE LA PRESSE 2019

baltos lankos

Olivier Norek

Paviršius

romanas

Iš prancūzų kalbos vertė Donata Pleskevičienė

baltos lankos

Prologas

Paryžiaus gatvėmis skubančio automobilio gale besikratantys du vyrai iš paskutiniųjų stengėsi išplėšti ginklą jai iš rankų.

Visur kraujas. Daugybė kraujo. Ir jos veidas. Dieve, koks veidas! Lyg po skerdynių... Krauju besispjaudančios atviros ir nukirstos venos niekur nebevedė. O kone iki viršaus perplėstas dešinysis skuostas atrodė tartum kančios šypsnis.

– Nenoriu būti pašautas suknistos atsitiktinės kulkos! – sušuko vairuotojas. – Atimkit iš jos tą pistoletą!

Automobilis lėkė per raudoną šviesoforo signalą. Iš dešinės pusės pasirodęs sedanas nespėjo kaip reikiant sustoti ir, beviltiškai sucypęs padangomis, nuplėšė dalį jų sparno.

Jie dar atkakliau puolė plėšti iš rankų ginklą. Traukdami, skėsdami pirštus. Veltui. Mėšlungio surakinta ranka tvirtai spaudė pistoleto rankeną. Gaiduką apsvijęs pirštas kiekviename posūkyje ar smarkiau krestelėjus galėjo paleisti devynių milimetrų skersmens kulką skrieti atsitiktine trajektorija.

– Negaliu, ranka kaip akmeninė!

Vairo įsitvėręs vairuotojas žvalgėsi čia į automobilių eismą priekyje, čia į chaotišką sceną, vykstančią jam už nugaros. Saugotis avarijos. Saugotis skylės galvoje.

– Ją ištiko tetanija. Išnarinkit nykštį!

Vienas vyras, suėmęs pistoleto vamzdį, stengėsi jį išlaikyti stabilų, o kitas iš visų jėgų plėšė nykštį atgal, kol šis išniro.

Galiausiai metalinis ginklas barkštelėjo ant grindų.

Šiame skausmo ir siaubo sūkury ji nenuleido nuo jų žvilgsnio. Paralyžiuota, bet sąmoninga. Kairė akis dėbojo į juos, o kita buvo apakinta kraujo.

Grįžo ramybė, ir trys paramedikai vėl susitelkė į savo misiją.

Išgelbėti policininę.

Pirma dalis
Tiesiai į galvą

1

Prieš šešiolika minučių.

5 val. 59 min. Civiliais drabužiais vilkintys pareigūnai stovėjo apgriuvusiame priemiesčio pastate, menkai apšviestame trečiame aukšte, priešais dvidešimt antru numeriu pažymėtas duris. Leidimas suimti įsigalios lygiai šeštą. Viena minute per anksti – ir dėl procedūrinio netikslumo tyrimas nueis šuniui ant uodegos. Kovos su narkotikais brigada išsitraukė pompinį šautuvą ir elektros šoko įtaisus, jei prireiktų. Hidraulinio skėtiklio kabliai, pritvirtinti abiejose durų pusėse, buvo pasiruošę jas sudraskyti į šipulius. Šešiasdešimties slenkančių sekundžių lėtumas buvo atvirksčiai proporcingas stiprėjančiai policininkų nekantrai. Tvyrojo slegianti tylą, ją drumstė tik nekantrių judesių šnarinami drabužiai.

Jie patikrino apkabas. Susiveržė neperšaunamų liemenių diržus. Mintyse pakartojo įsiveržimo ir teritorijos planą, vakar išspausdintą iš socialinių butų pastato kadastro. Koridorius. Svetainė. Kambarys – kairėje. Virtuvė – dešinėje. Gale – vonios kambarys. Keturi langai. Pasak sargo, šuns nėra.

5 val. 59 min. Kelias savaites iki šios akimirkos pareigūnai įtemptai dirbo. Soanas, pajutęs priklausomybę nuo pirmojo

baltų miltelių įkvėpimo, buvo šiukšlė, kokainą miešiantis su heroinu. Soanas buvo iki dantų apsiginklavęs narkotikų prekeivis, susitęsęs rankas daugelio konkurentų krauju. Soanas turėjo kristi. Tai buvo paslauga visuomenei. Iškuopti šiukšles, kaip daro šiukšlių rinkėjai.

5 val. 59 min. Po minutės pasigirs triukšmas ir riksmas. Liesis smurtas ir užplūs adrenalinas. Soanas lengvai nepasiduos. Visi tai žinojo.

5 val. 59 min. Viesulo akis. Nepadori ramybė.

Kapitonė Noemė Šastan buvo priekinėje linijoje. Komandos lyderė, ir ne tik pagal pareigas.

5 val. 59 min. 58 sek. Ji pakėlė pistoletą. Delnai prakaitavo.

6 val. Hidraulinis durų skėtiklis pasiuntė dešimties barų slėgį. Mediena nedrąsiai trakstelėjo, o tada pasigirdo pokštelėjimas. Durys atsivėrė į koridorių, tamsų kaip bedugnė ar košmaras. Viduje Noemė, čiuopdama pirštais sieną, surado jungtuką ir paspaudė. Lemputė įsižiebė ir iš karto sprogo. Volframo siūlelis dar akimirką švietė, kol galiausiai viskas vėl paniro į tamsą. Noemė puolė vidun. Nedidelis žibintuvėlis, pritvirtintas ant ginklo vamzdžio, apšvietė buto kontūrus. Koridorius buvo siauras, čia vos galėjo prasilenkti du žmonės. Įkvėpta įkandin einančios komandos, padrąsinta jai ant peties uždėtos Adrijelio – jos pavaduotojo, patikėtinio, jau dvejus metus jai artimo vyro – rankos, ji žengė pirmyn.

Spyris į miegamojo duris. Sprogimas ir ryškios šviesos blyksnis. Noemė nieko nebematė, net nuogutėlio narkotikų platintojo, klūpančio ant lovos, ką tik iššovusio į ją iš medžiolinio šautuvo.

Deginimas įkvepiant, aitrus parako kvapas. Akyse, nosyje, burnoje, gerklės gilumoje.

Noemės kūnas bloškėsi atgal. Ji atsimušė į kambario sieną ir, susmukusi ant grindų tarsi skudurinė lėlė, kelias sekundes nieko nejautė. Paskui ėmė klykti iš skausmo. Palietė veidą. Užčiuopė tik gyvą mėsą. Lipnų skystį. Smegenys užsiblokavo, kad ją apsaugotų. Ranka tarsi spaustuvas suspaudė ginklo rankeną. Ji nežinojo, kas vyko toliau. Adrijelis iššovė du kartus. Kulką į kairįjį petį. Kulką į dešinįjį. Tada Soaną pavyko sulaikyti. Tame chaose paklaikęs komandos naujokas kone raudodamas šaukė į radijo stotelę: „Sužeistas pareigūnas! Sužeistas pareigūnas!“ Jam ką tik atsivėrė akys, kad policininkai miršta ne tik filmuose.

O Adrijelis, dabar priklaupęs šalia, kilstelėjo viršutinę Noemės kūno dalį ir paėmė ją ant rankų.

– Noeme! Noeme, po perkūnais! Nepalik manęs!

Ilguose Persi karo ligoninės koridoriuose neštuvai su trenksmu atidarinėjo dvigubas švaistines duris. Vyriausioji slaugytoja, kone bėgte lydėdama gabenamą kūną, budinčiam gydytojui dėstė žinomą informaciją:

– Policininkė.

– Savižudybė? – kaip įprasta, paklausė gydytojas.

– Ne. Šįryt vyko policijos operacija. Šautinė žaizda. Žandikaulio, akies, nosies ir galvos odos sužalojimai.

Jis tik kartą žvilgtelėjo į Noemės veidą ir nebeketino dar syk žiūrėti. Dėl skubėjimo, mirkčiojančių neoninių lempų ir kraujo vaizdų koridoriuje gydytojas sunkiai suprato, ką mato. Jis rėmėsi slaugytojos pateiktais duomenimis.

– Sukvieskit visus! Man reikia anesteziologo, oftalmologo, traumatologo, žandikaulių chirurgo, dvigubai daugiau slaugytojų ir laisvos operacinės.

*

Laukiamajame nerimavo visa Noemės skyriaus – Kovo su narkotikais – komanda; niekas nediršo jų įspėti, kad čia draudžiama rūkyti.

Adrijelis sėdėjo rankomis užsidengęs veidą ir kaskart, prasivėrus durims, pakeldavo galvą. Naujokas Žonatanas, nuorūka prisideddamas naują cigaretę, skambino žmonai tikėdamasis paguodos kaip žmogus, vos išnešęs sveiką kailį. „Man viskas gerai.“ „Duok pakalbėti su vaikais.“ „Man viskas gerai.“ „Man viskas gerai.“ Kloja tyliai verkė šluostydama ašaras rausvo megztuko, papuošto užrašu „V. P. D. Vienaragio policijos departamentas“, rankogaliu.

Prabėgo rytas. Praėjo diena. Ir saulė nusileido.

Užsukdavo pareigūnų iš kitų policijos skyrių. Kolegos, bičiuliai. Iš įvairių padalinių. Laukimo salėje nuolat lūkuriavo nuo keturių iki trisdešimties lankytojų, visi įsitempę.

Persi ligoninės chirurgai, kurių specializacija – suknežinti veidai, kovos lauke sužaloti kariai ir, beje, policininkai, turėjo dirbti pakaitomis. Kartais dėl nuovargio, kartais prireikus pakeisti specialistą per visą gelbėjimo operaciją, trukusią septynias su puse valandos.